

for en hel Del Industriers Vedkommende. Jeg gør udtrykkeligt den ærede Ordfører opmærksom paa, at jeg overser ingenlunde, at andre Industrier ved dette Forslag ere blevne bedre stillede end hidtil ved Nedsættelser paa Raastofferne. Jeg overser heller ikke, at Nedgangen i Beskyttelsen for visse Industrigrene ikke falder paa Industrierne med den fulde Vægt paa Grund af den samme Nedsættelse paa Raastoffer. Men alligevel bliver der mange Industrier tilbage, som ville komme til at lide haardt under dette Forslag, og alene den Oplæsning, den ærede Ordfører foretog, og som viste os en Række af Nedgangsprocenter fra 15 og 20 lige op til 60, synes jeg, maatte kunne vise ham det. Heller ikke vil det være muligt helt at undgaa Ødelæggelse af Industrier. Der er Industrier, der ville blive ramte saaledes, at de ikke ville kunne bære det, medmindre de fuldstændig omlægge deres Drift og deres Forretning. Det er et Tab af Penge og af Kraft, som der efter min Mening ingen som helst Grund er til netop i et Øjeblik som dette. Hvorledes den ærede Ordfører kan sige, at den høje Beskyttelse fremkalder den overdrevne Konkurrence indenfor Beskyttelsesgærdet, der er saa stærk, at den atter virker ødelæggende paa Erhvervslivet, begriber jeg aldeles ikke. Det er et Argument, som det forekommer mig maa være hentet fra lige den stik modsatte Lejr af den, den ærede Ordfører staar i. Det, som Frihandelen vil, er netop den videst drevne Konkurrence overhovedet, og hvorledes man ud fra et frihandlersk Standpunkt kan beklage, at Konkurrencen bliver vildere, begriber jeg ikke. Heller ikke forstaar jeg, hvorledes nogen kan tro, at det, at man nedsætter Beskyttelsen saa meget — thi ellers har den intet fornuftigt Formaal —, at Varer fra Udlandet kunne komme ind, skulde kunne gøre Konkurrencen mindre i Indlandet.

Ud af denne Toldlovs Behandling gaar Industrien svækket, og selve Behandlingen har efter min Overbevisning medført, at meget, alt for meget, er tilfældigt og skønmæssigt. Naar jeg taler om hele den Behandling, som Loven i min Tid er undergaaet, spørger jeg nu den ærede Ordfører, om han dog ikke vil indrømme mig, at alt, hvad der er gjort af virkelig sagligt Arbejde, er gjort i Fællesudvalgets Undervalg mellem 2 til 3 Mænd. Jeg spørger: Er det dog ikke at stille Pyramiden paa Spidsen? Er det der, det saglige Arbejde skulde være gjort? Eller er det ikke der, hvor den endelige Politur, den endelige

Afslibning skulde finde Sted? Dette, at der er stillet Ændringsforslag lige i det sidste Øjeblik saa at sige, har ogsaa medført, at der ikke gives os tilstrækkelig Tid til Studiet af disse Ting, hvad jeg ogsaa har klaget over før. Jeg tillader mig at spørge: Er der nogen Mening i, at vi faa ca. 150 Ændringsforslag leverede om Morgenen for at udtale os om dem i et Møde om Aftenen?

Men dette Forslag foreligger nu. Nogle Industrier ville blive svækkede, andre ville paa en vis Maade tage en Favør, d. v. s., Saften i Træet vil samle sig i enkelte Grene og lade andre visne af, men det have vi ikke ønsket. Og naar det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds. (Borgbjerg) spurgte, hvorledes vi kunde være kede af, at denne Lov, hvortil dette Forslag nu snart bliver ophøjet, paa visse Omraader vilde fremkalde en Sammen dragning af Industrier, som dog betød et teknisk Fremskridt, forstaar jeg meget godt dette Spørgsmaal ud fra det ærede Medlems Standpunkt. Naar man ikke alene vil reformere en Toldlov, men heller ikke er bange for at reformere et helt Samfund med et Pennestrøg, forstaar jeg godt, at det maa være ganske ligegyldigt, om denne Sammen dragning i større Bedrifter fuldbyrdes enten f. Eks. i Løbet af et Par Menneskealdrer eller i Løbet af 5 Aar. Men os er det ikke ligegyldigt, for vi se store Tab af Smaafolks Kapitaler og store Tab af Mennesker i en saadan hurtig Sammen dragning og Koncentrering af Industrier, som vil blive nødvendig efter dette Forslag, hvis de enkelte Erhverv skulle kunne klare sig.

Saa er der endnu en Ting at fremdrage, som den ærede Ordfører ogsaa talte om, det, at der skal finde Revision Sted efter 8 Aars Forløb. Fra de forskelligste Sider hørte vi under Toldlovbehandlingen blive udtalt her: Tag dog den Toldlov, lad dog de industrielle komme til Ro, naar Toldloven først er gennemført, vil det vare 20 til 30 Aar, inden der bliver Tale om en Revision igen. Nu er Finansministeren efter dette Forslag forpligtet til at møde frem med en Revision allerede om 8 Aar. Denne Bestemmelse vilde jeg under andre Omstændigheder anse for en stor Fare. Naar jeg nu ikke gør det, er det, fordi jeg tror, det vil være muligt at fremkalde en anden Stemning her i Landet end den, hvis Vind og Strøm have baaret dette Forlag igennem. Jeg er fuldt overbevist om, at det er mod Landbrugets Interesser, at Industrien svækkes. Jeg behøver ikke at tænke paa Landbrugets Stilling, hvis Døren